

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΓΕΜΑΤΟ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΕΜΑΤΟΣ ΓΡΙΦΟΥΣ

ΚΩΔΙΚΑΣ ΜΠΛΕΤΣΛΕΪ

μετάφραση
Μιχάλης Μακρόπουλος – Αναστασία Δεληγιάννη

διόπτρα

**RUTA
SEPETYS**

**STEVE
SHEINKIN**

Γι' αυτούς που κρατούν μυστικά

ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ τα πράγματα από την αρχή: ένας γρίφος.

Ένας ταξιδιώτης περνάει τα σύνορα και μπαίνει στην περιοχή του εχθρού. Ας πούμε ότι συνέβη πριν από πολλά χρόνια – αρχαίοι καιροί, βασιλεία που πολεμούσαν αναμεταξύ τους, τέτοιες καταστάσεις. Στρατιώτες σταματούν τον ταξιδιώτη. Δουλειά τους είναι να διασφαλίσουν πως κανείς δεν μεταφέρει κάποιο κρυμμένο μήνυμα. Ψάχνουν τον άντρα, τον ξεγυμνώνουν, περνούν τα δάχτυλά τους μέσα από τα μαλλιά του.

Ο άντρας είναι καθαρός. Φοράει τα ρούχα του, συνεχίζει τον δρόμο του. Στην πραγματικότητα, *κρύβει* ένα μήνυμα.

Πού; Θα σας δώσω μια ένδειξη.

Όχι, όχι στο μυαλό του. Ούτε μέσα στο σώμα του – αν και είναι δυνατό κάτι τέτοιο. Είναι ένα κλασικό κατασκοπικό κόλπο. Υπάρχει μια ιστορία από την Αμερικανική Επανάσταση όπου ένας Βρετανός κατάσκοπος πιάνεται να έχει τρυπώσει στις αμερικανικές γραμμές. Οι Γιάνκηδες τον υποπτεύονται ότι μεταφέρει μυστικά.

Τον αναγκάζουν να πει κάποιο φριχτό καταπότι και το επόμενο πράγμα που μαθαίνεις είναι ότι ο κακομοίρης ο φιλαράκος αδειάζει κι από τις δύο μεριές. Και φυσικά ξεπετάγεται μια ασημένια σφαίρα. Δεν είναι καμιά συνηθισμένη σφαίρα· είναι κούφια και μπορεί να ξεβιδωθεί. Μέσα βρίσκεται ένα διπλωμένο σημειωματάκι.

Όμως ο δικός μας ταξιδιώτης δεν μεταφέρει κανένα τέτοιο κατασκοπικό μαραφέτι. Ο φίλος μας συνεχίζει το ταξίδι του. Παρπατάει για ώρες. Επιτέλους, βαθιά στο δάσος, σ' ένα προσυμφωνημένο σημείο, συναντάει κάποιον αρχηγό των επαναστατών, έναν σύμμαχο του βασιλιά του. Ο ταξιδιώτης ζητάει ένα πολύ κοφτερό μαχαίρι. Φέρνει τη λεπίδα πάνω στο κεφάλι του... κι αρχίζει να ξυρίζει τα μαλλιά του.

Ποτέ δεν θα ξεχάσω όταν είπα στην αδελφή μου αυτή την ιστορία. Η Λίζι ήταν έξι εφτά ετών και για εβδομάδες πρόσταζε κάθε ενήλικα που έβλεπε να σκύψει ώστε να μπορεί να ψάξει το κεφάλι του για κρυμμένα κείμενα. Πληροφόρησε τον κύριο Ντέιβις, τον γείτονά μας απέναντι στον διάδρομο, ότι ποτέ μα ποτέ δεν θα μπορούσε να γίνει κατάσκοπος.

«Γιατί όχι;» θέλησε να μάθει εκείνος.

«Γιατί δεν έχετε μαλλιά», του απάντησε.

Ο Ντέιβις ενοχλήθηκε τρομερά. Ίσως ονειρευόταν να γίνει κατάσκοπος. Ίσως ήταν κατάσκοπος. Είναι πιθανό – τη σήμερον ημέρα δεν είναι απαραίτητο ένα ωραίο κεφάλι με μαλλιά. Βλέπετε, οι άνθρωποι έχουν σκεφτεί καλύτερους τρόπους να στέλνουν μηνύματα από να τα γράφουν ο ένας στο κεφάλι του άλλου.

Φυσικά, όσο πιο επιτήδεια είναι κρυμμένα τα μυστικά, τόσο πιο σκληρά θα δουλέψουν άνθρωποι σαν κι εμένα για να τα ανακαλύψουν.

ΕΠΙΤΡΕΨΤΕ ΜΟΥ να σας εξηγήσω κάτι.

Λέω ψέματα.

Και παραδόξως, είμαι αρκετά καλή σ' αυτό. Ποτέ δεν φαντάστηκα ότι στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών θα διέπρεπα στην εξαπάτηση. Αυτό τον καιρό όμως πολλά πράγματα ξεπερνούν ακόμα και τη δική μου ακατανίκητη φαντασία. Όπως η Αγγλία, που βρίσκεται στα πρόθυρα γερμανικής εισβολής. Ή ο ιδρωμένος άντρας μπροστά μου.

«Ζητώ συγγνώμη, κύριε Φλίτγουντ. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι περπατήσαμε τόσο πολύ σήμερα».

Αυτό φυσικά είναι ένα από τα ψέματά μου. Ο περίπατος ήταν σωστό ξεπάτωμα, ένα κόλπο για να σιγουρευτώ ότι θα ήταν στα σίγουρα εξουθενωμένος όταν θα ανεβαίναμε στο σκάφος και θα μπαίναμε στην καμπίνα μου.

Ο Φλίτγουντ, ο συνοδός μου στο ταξίδι, χώνει τα πρησμένα και φουσκαλιασμένα ποδαράκια του μέσα σε μια λεκάνη με νερό.

Ασυνήθιστα μικρά ποδαράκια για ένα τόσο φαρδύ κορμί. Σκουπίζει μια γραμμή ιδρώτα από το μέτωπό του, το πρόσωπό του είναι τόσο ξαναμμένο και ρόδινο που θυμίζει γλασαρισμένο γιορτινό χοιρομέρι. «Αχ, αλίμονο! Η γιαγιά δεν ανέφερε τίποτε για την πάθηση των ποδιών σας», του λέω.

«Δεν έχω καμία πάθηση. Κι εσύ δεν πρόκειται ν' αναφέρεις τέτοιο πράγμα στη γιαγιά σου. Απλώς δεν περίμενα ότι θα γυρνοβολούσα με τα πόδια όλο το Λίβερπουλ». Ξεσφίγγει τη γραβάτα του, χαλαρώνει μ' ένα ποτό.

«Ίσως μπορείτε να καταλάβετε τον λόγο της μελαγχολίας μου», του λέω ακουμπώντας τη βαλίτσα μου εκεί όπου σίγουρα θα σκοντάψει πάνω της. «Σήμερα είναι η τελευταία μέρα που αντικρίζω την Αγγλία προτού σαλπάρουμε για Αμερική».

«Και ποιος φταίει γι' αυτό;» μουγκρίζει εκείνος κουνώντας ένα δάχτυλο προς την οροφή της καμπίνας μας.

«Ο Χίτλερ». Κουνάω το κεφάλι μου υπάκουα. «Γι' αυτό τον πόλεμο φταίει ο Χίτλερ. Για τον ξενιτεμό μου φταίει ο Χίτλερ. Για αυτή τη μάσκα αερίων που κουβαλάω μαζί μου συνεχώς» –υψώνω τη φωνή μου για να επιτείνω την εντύπωση που θέλω να δώσω– «φταίει ο Χίτλερ!» Αυτή είναι η απάντηση που θέλει ο Φλίτγουντ.

Σας παρακαλώ, σημειώστε ότι δεν συμπεριλαμβάνω τη λέξη «νομίζω». Γιατί δεν το νομίζω. Το ξέρω.

Άλλο ένα προνόμιο της σοφής ηλικίας των δεκατεσσάρων ετών· υπάρχουν πολλά πράγματα που απλώς τα ξέρεις. Όπως τη φριχτή αλήθεια πως πάρα πολλοί Βρετανοί που φεύγουν για τον πόλεμο θα πεθάνουν στον πόλεμο. Ή το γεγονός ότι ο κύριος Φλίτγουντ απολαμβάνει μερικά ποτηράκια Old Schenley ούισκι παραπάνω απ' όσο θα έπρεπε. Όταν μιλάω σε άλλους για τέτοια

πράγματα, οι άνθρωποι συνήθως λένε «ποπό, πόσο ώριμη είσαι, Ελίζαμπεθ!».

Όμως, ας είμαστε ειλικρινείς, εντάξει; Όταν οι μεγάλοι λένε σε ένα παιδί ή σ' έναν έφηβο ότι είναι ώριμος, αυτό που πραγματικά εννοούν είναι «σε παρακαλώ, μην το λες αυτό μεγαλόφωνα».

Εγώ βέβαια λέω τα περισσότερα πράγματα μεγαλόφωνα.

Προτιμώ να μη μασάω τα λόγια μου. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου, ο Τζέικομπ, δεν μασούσε τα λόγια του. Προτού χαθεί η Γουίλα δηλαδή. Η Γουίλα είναι η μητέρα μας. Σκοτώθηκε σε μια έκρηξη βόμβας, μας είπαν. Μια ανακρίβεια που αρνούμαι να αποδεχτώ. Δεν αναφέρομαι πια σ' αυτήν ως *μητέρα* γιατί προς το παρόν δεν είναι εδώ για να μου φέρεται ως μητέρα. Έτσι, είναι πιο εύκολο –και πονάει λιγότερο– να την αποκαλώ με το μικρό της όνομα.

Ωριμη; Ίσως.

Η Γουίλα είναι Αμερικανίδα, από ένα αριστοκρατικό μέρος που λέγεται Κλίβελαντ. Κάποιοι λένε ότι αυτό εξηγεί γιατί δεν μασάω τα λόγια μου – γιατί είμαι μισή Αμερικανίδα. Λένε τη λέξη Αμερικανίδα λες κι είναι κάτι το σκανδαλώδες. Το λατρεύω αυτό. Και η Γουίλα το λάτρευε.

Φυσικά, κάποια μέρα θα πάω στην Αμερική και θα συναντήσω πραγματικά σκανδαλώδη κορίτσια. Φαντάζομαι ότι το Κλίβελαντ είναι γεμάτο τέτοια. Όμως ποτέ δεν έχω πάει στην Αμερική. Όσο ήμουν μικρή, πάντα ερχόταν μόνη της η γιαγιά στο Λονδίνο, γιατί η Γουίλα δούλευε συνεχώς. Και τώρα η γιαγιά πιστεύει ότι ανυπομονώ να τη συναντήσω στο Κλίβελαντ. Το ίδιο πιστεύει και ο επιστάτης του αρχοντικού της, ο κύριος Φλίτγουντ, που έχει πόδια σαν παραγινωμένο προζύμι.

Όχι όμως εγώ. Προφανώς δεν το πιστεύω κι εγώ.

Η Γουίλα είναι ο μόνος γονιός που απέμεινε σ' εμένα και στον Τζέικομπ. Έκανα μια έκκληση να φανερωθεί η αλήθεια σχετικά με την εξαφάνισή της. Το είπα στον αδελφό μου στην αλληλογραφία μας. Όμως ο Τζέικομπ δεν έχει απαντήσει σε κανένα από τα γράμματα που του έχω αποστείλει σ' εκείνη την παράξενη διεύθυνση που μου είχε αφήσει. Δεν έχω κανένα νέο του – πάνω από τρεις μήνες πια. Πρώτα εξαφανίζεται η Γουίλα και τώρα ο αδελφός μου. Αρνούμαι να φύγω από την Αγγλία μέχρι να εντοπίσω πού βρίσκονται.

«Κύριε Φλίτγουντ, θα σας άρεσε να με συνοδέψετε σε μια βόλτα στο κατάστρωμα προτού αναχωρήσουμε;»

«Όχι, όχι», μου απαντάει. «Μόλις έβαλα ένα ποτό».

«Ναι, μάλλον είναι καλύτερα να ξεκουράσετε τα πόδια σας. Το καράβι είναι μικρό, όμως ήταν υπέροχο που η γιαγιά μάς έκλεισε μια τόσο μεγάλη καμπίνα, δεν νομίζετε;» συνεχίζω να φλυαρώ, μιας κι έχω μάθει ότι αυτό τον κουράζει. «Θα καταφέρετε να υπομείνετε την ενόχληση; Διστάζω να σας αφήσω». Βάζω το ένα μου χέρι πάνω στο στήθος μου. «Ακόμα και για ένα λεπτό».

«Είμαι μια χαρά!» επιμένει εκείνος. Το ποδόλουτρό του είναι τώρα ροζακί από τις φουσκάλες του που έχουν ανοίξει. Τέλεια.

«Καλά τότε. Θα ήθελα να κουνώ το μαντίλι μου όταν θα σαλπάρουμε. Ένα διατλαντικό ταξίδι για να ξεφύγουμε από τη γερμανική εισβολή. Τι συναρπαστικά που είναι όλα!» λέω ενθουσιασμένη. «Θα επιστρέψω και θα αδειάσω τις βαλίτσες μου αμέσως μόλις σαλπάρουμε».

«Πολύ καλά, Ελίζαμπεθ».

Βγαίνω από την καμπίνα. Στρίβω στη γωνία στον διάδρομο. Παίρνω μια βαθιά ανάσα.

Και μετά τρέχω.

Όσο πιο γρήγορα μπορώ, αποφεύγοντας έναν καμαρότο που μεταφέρει αποσκευές, πηδώντας πάνω από βαλίτσες και βάζοντας όλη μου τη φόρα όσο είμαι στον αέρα. Κατεβαίνω με ορμή μια σκάλα, μετά άλλη μία, περνώντας πάνω από τα τελευταία πέντε σκαλοπάτια μ' ένα και μόνο σάλτο στον αέρα. Προσγειώνομαι με τον πισινό πάνω σε κάτι που μοιάζει με χρυσοστόλιστο κουτί και που ανήκει σε μια γυναίκα με στριμμένο πρόσωπο, που θυμίζει παγόνι.

«Το καπέλο μου!» φωνάζει εκείνη.

«Χίλια συγγνώμη», λέω σηκώνοντας τον πισινό μου από το στραπατσαρισμένο κουτί της. «Όμως βιάζομαι τρομερά». Και μετά αρχίζω πάλι να τρέχω.

«Νεαρή!» φωνάζει το παγόνι. «Νεαρή, τι στα κομμάτια κάνεις;»

Η φωνή της ξεθωριάζει καθώς αντικρίζω την έξοδο που γυρεύω.

Τι κάνω;

Λέω ψέματα. Και το σκάω.

Ειλικρινά, νιώθω ελαφρώς άσχημα γι' αυτή την απόδραση. Ήταν υπερβολικά εύκολη. Ο κατομοίρης ο «Φούτγουντ», όπως τον αποκαλεί ο αδελφός μου.

Είναι ολοφάνερο πως δεν έχει καμία εμπειρία από εφήβους.

Είναι ολοφάνερο πως δεν έχει την παραμικρή ιδέα για το τι σκοπεύω να καταφέρω.

Είναι ολοφάνερο πως είναι ένας τρομερά ανεπαρκής συνοδός.

Γιατί το ατμόπλοιο θα σαλπάρει για Αμερική.

Όμως, όταν ξεκινήσει, εγώ θα επιστρέφω στο Λονδίνο.

ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ κουτρουβαλώντας τις σκάλες του σιδηροδρομικού σταθμού και τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορώ στην αποβάθρα, καθώς κυνηγάω τα κινούμενα βαγόνια σαν τον πιο κοκαλιάρη ήρωα περιπετειών που υπάρχει στον κόσμο. Αρπάζομαι από μια πόρτα, πηδάω μέσα, σκοντάφτω και σωριάζομαι στην αγκαλιά ενός κυρίου που κάθεται.

«Υπέροχο απόγευμα», λέω.

Ο άντρας απαντάει μ' ένα εκνευρισμένο *χμφ* κι επιστρέφει στην εφημερίδα του.

Αφήνω τον κύριο στο ανάγνωσμά του και κατεβαίνω τον διάδρομο ψάχνοντας για καμιά θέση. Είμαι ιδρωμένος. Και λαχανιασμένος.

Κι αναρωτιέμαι τι έχει κάνει η αδελφή μου *αυτή* τη φορά.

Να τι ξέρω. Υποτίθεται ότι η Λίζι θα βρισκόταν στο πλοίο για την Αμερική. Όμως για κάποιο λόγο δεν πήγε. Αντίθετα, εμφανίστηκε στη διεύθυνση του Λονδίνου που χρησιμοποιώ για

την αλληλογραφία – ζητώντας με. Κι έτσι πρέπει να πάω να τη μαζέψω. Αυτά ήταν τα ακριβή λόγια του Συνταγματάρχη όταν με κάλεσε στο γραφείο του σήμερα το πρωί.

«Να τη μαζέψω, κύριε;» ρώτησα. Είναι φανερό ότι δεν ξέρει την αδελφή μου. «Ναι, να τη μαζέψεις», απάντησε απότομα ο Συνταγματάρχης. «Ποιο σημείο της διαταγής είναι ασαφές; Και, πραγματικά, κράτα της το στόμα κλειστό μέχρι να επιστρέψεις».

«Θα προσπαθήσω».

«Τι της έχεις πει για τη δουλειά που κάνεις εδώ;»

«Τίποτε, κύριε», είπα και η φωνή μου βγήκε κάπως πιο τσιριχτή απ' ό,τι θα ήθελα. «Της έδωσα τη διεύθυνση που μας είπαν να χρησιμοποιούμε. Την ψεύτικη, στο Λονδίνο. Μου έγραψε καναδυό φορές, όμως ήμουν πολύ απασχολημένος και, για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαστε και τόσο κοντά εδώ και πάρα...»

Εκείνος είχε ήδη ξαναστρέψει την προσοχή του στα χαρτιά πάνω στο γραφείο του. Τέρμα η συζήτηση.

Έτσι, έτρεξα στον σιδηροδρομικό σταθμό και τώρα βρίσκομαι καθοδόν να παραλάβω τη Λίζι. Τι θα της πω; Πώς γίνεται να την προετοιμάσω για το παράξενο μέρος όπου σκοπεύω να τη φέρω;

Δεν μπορώ. Το ξέρω αυτό. Εκτός κι αν θέλω να μ' εκτελέσουν για προδοσία.

Από τον σταθμό Γιούστον παίρνω ένα ταξί για το Υπουργείο Εξωτερικών, ένα κτίριο μακρύ ίσαμε ένα τετράγωνο, από άσπρη πέτρα. Ο ταξιτζής συμφωνεί να περιμένει. Ανεβαίνω τρεχάτος τις σκάλες και μπαίνω με ορμή. Με καθοδηγούν σ' ένα γραφείο στον τρίτο όροφο. Η πόρτα του δωματίου είναι ανοιχτή.

Και να τη.

Αυτά τα αστραφτερά μάτια. Η νευρώδης κορμοστασιά και
τα ατίθασα καστανά μαλλιά. Πόσο είναι τώρα, δεκατέσσερα;
Και ποιος είναι αυτός ο κακομοίρης με το καφέ κοστούμι;

ΕΝΑΣ ΜΕΣΟΚΟΠΟΣ ΑΝΤΡΑΣ με φαρδύ καφέ κοστούμι κάθεται σ' ένα γραφείο. Μοιάζει έτοιμος να βάλει τα κλάματα από το κακό του.

«Απλώς λέω, κύριε, ότι ένα κοστούμι που δεν πέφτει καλά δεν κολακεύει έναν άντρα».

«Δεν θα έπρεπε να βρίσκεσαι στο σχολείο;» μου απαντάει χλευαστικά.

«Το σχολείο μου έχει μεταφερθεί για ασφάλεια στο Μπερ-κσάιρ. Θα μου λείψουν οι φίλες μου, όμως έχω απίστευτη όρεξη για μια καινούρια περιπέτεια. Η γιαγιά μου με προσκάλεσε στο Κλίβελαντ, ωστόσο το πλοίο... έχει σαλπάρει, όπως βλέπετε. Και το λογοπαίγνιο είναι σκόπιμο».

Μια κοκαλιάρικη σιλουέτα με κάτι καστανά σγουρά μαλλιά, σαν σφουγγαρίστρα, εμφανίζεται στο κατώφλι του γραφείου. Ο αδελφός μου.

«Τζέικομπ!» φωνάζω ενώ πετάγομαι από την καρέκλα

ανακουφισμένη. Τον αγκαλιάζω και τον σφίγγω δυνατά. «Τι αδύνατος που είσαι! Το πόδι μιας πάπιας έχει περισσότερο κρέας πάνω του».

«Είσαι ο αδελφός της;» ρωτάει ο άντρας. «Καιρός ήταν!»

«Ναι. Είμαι ο Τζέικομπ Νόβις. Χρειάστηκα λίγο χρόνο. Έρχομαι από... έπρεπε να ταξιδέψω από...»

«Ξέρω από πού ήρθες», γρυλίζει ο άντρας.

«Εγώ όμως όχι. Από πού ήρθες;» ρωτάω. Ο αδελφός μου με αγριοκοιτάζει για να σταματήσω να μιλάω.

Ο άντρας εξετάζει τον Τζέικομπ από την κορυφή μέχρι τα νύχια και το ίδιο κάνω κι εγώ. Είναι πιο ψηλός απ' όσο θυμάμαι, το πρόσωπό του όμως εξακολουθεί να είναι αγορίστικο. Το παντελόνι και το σακάκι του είναι τσαλακωμένα. Η γραβάτα του δεμένη άτσαλα. Αχνές γκρίζες ρυτίδες πλαισιώνουν τα κουρασμένα καστανά μάτια του και οι μπερδεμένες μπούκλες του είναι πιο μακριές από όσο συνήθως. Μήπως κοιμάται στους δρόμους;

Ο άντρας στο γραφείο δεν εντυπωσιάζεται ιδιαίτερα. «Βλέπω πως προσλαμβάνουν και πιτσιρίκια τώρα».

«Είμαι δεκαεννιά ετών, κύριε».

«Τι μας λες; Ίσως κάποτε αρχίσεις να ξυρίζεσαι». Ο Τζέικομπ σηκώνει το χέρι του και αγγίζει το άτριχο πιγούνι του.

«Ναι, δείχνει μικρός για την ηλικία του. Πάντοτε έτσι ήταν», λέω εγώ. «Όμως προσέξτε. Είναι τρομερά έξυπνος. Θα σας νικήσει όλους στο σκάκι. Με τρεις κινήσεις».

«Ναι, εντάξει», λέει ο Τζέικομπ αγνοώντας με. «Με διέταξαν να μαζέψω την αδελφή μου».

«Συγγνώμη;» Φέρνω τα χέρια μου στη μέση. «Να με μαζέψεις;»

«Εμφανίστηκε πριν από ώρες», είπε ο άντρας. «Ρωτώντας

για σένα. Κάνοντας ατελείωτες ερωτήσεις. Μας έγινε κακός μπελάς».

«Ναι», λέει αναστενάζοντας ο αδελφός μου. «Κάνει κάτι τέτοια».

«Και τι ήθελες να κάνω, Τζέικομπ; Δεν απάντησες ποτέ στα γράμματά μου».

«Ήμουν απασχολημένος».

Αυτό τσούζει. Ο αδελφός μου είναι υπερβολικά απασχολημένος για να ενδιαφερθεί για εμένα; Νομίζει ότι είμαι κακός μπελάς;

«Ξέρεις», γκρίνιαξε ο άντρας, «θα μπορούσα να κάνω μια αναφορά. Πετάχτηκα έξω για ένα λεπτάκι κι επιστρέφοντας τη βρήκα να σκαλίζει τα συρτάρια του γραφείου μου. Εξωφρενικό!»

«Εξωφρενική, κύριε, είναι η ανοργανωσιά σας. Έχω επιφέρει δραστικές βελτιώσεις στη μολυβοθήκη σας». Στρέφομαι στον Τζέικομπ. «Λες ότι ήσουν απασχολημένος. Απασχολημένος κάνοντας τι;»

Ο αδελφός μου κοιτάζει τον άντρα στο γραφείο, μετά ξανά εμένα. «Πρέπει να φύγουμε. Είναι ανάγκη να επιστρέψω».

«Να επιστρέψεις πού;» τον ρωτάω. Δεν παίρνω απάντηση.

Στρέφομαι στον άντρα με τα φαρδιά ρούχα. «Να, βλέπετε τι σας λέω; Ο αδελφός μου ήταν ένα διαβαστερό αλλά ομιλητικό αγόρι. Πολύ έξυπνο. Πήδησε δύο ολόκληρες τάξεις στο σχολείο. Αδέξιος αλλά αξιαγάπητος».

«Σας διαβεβαιώνω, δεσποινίς, ότι διόλου δεν μ' ενδιαφέρει...»

«Αλλά τώρα έχει γίνει τόσο απόμακρος», τον κατηγορώ. «Γριφώδης. Σωστό αίνιγμα».

Ο Τζέικομπ βγάζει μια μικρή κραυγή, χτυπώντας το χέρι του πάνω σ' έναν φωριαμό. Μια στοίβα φάκελοι πέφτουν στο πάτωμα.

Ο άντρας πιάνει το κεφάλι του με τα χέρια του.

«Με συγχωρείτε, κύριε. Φεύγουμε τώρα», λέει ο αδελφός μου. Βγαίνει σαν αστραπή από το κτίριο κι εγώ τρέχω για να τον προλάβω.

«Τζέικομπ, τι στο καλό έχεις πάθει;» φωνάζω ενώ κατεβαίνουμε σαν βολίδα τα σκαλιά. «Τζέικομπ, περίμενε!»

ΜΠΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΤΑΞΙ που περιμένει και δίνω στον ταξιτζή τη διεύθυνση του διαμερίσματος των γονιών μας.

«Τζέικομπ, γιατί μου φέρεσαι τόσο απαίσια;»

Στρέφω την πλάτη μου, μακριά από τη φλογερή ματιά της αδελφής μου. Μακριά από τις επίμονες αγκωνιές της. Ήταν κάτι που χρησιμοποιούσε πάντα.

Αντίθετα, κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Εργάτες γεμίζουν σακιά με άμμο, στοιβάζοντάς τα μπροστά από κτίρια. Καρφώνουν ξύλινες σανίδες σε βιτρίνες καταστημάτων. Το Λονδίνο προετοιμάζεται για πόλεμο. Παρατηρώ μπαλώματα από κίτρινη μπογιά σε όλα τα γραμματοκιβώτια – δεν υπήρχαν εκεί προηγουμένως. Ο ταξιτζής με βλέπει που τα κοιτάζω.

«Αυτή είναι ειδική μπογιά», μου εξηγεί. «Υποτίθεται ότι αλλάζει χρώμα αν εκτεθεί σε δηλητηριώδες αέριο».

«Όλοι το γνωρίζουν αυτό», μου λέει η Λίζι. «Σε σπηλιά ζεις;»

«Όχι ακριβώς».